

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Кж1 1234/24
13.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Марка Јоцића, председника већа и судија, Драгослава Милановића и Виолете Јовановић, чланова већа, са вишим саветником - записничарем Тањом Славковић, у кривичном предмету против **окривљеног АА**, због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 4 у вези става 2 КЗ-а у стицају са кривичним делом изазивање опште опасности из члана 278 став 1 КЗ-а, одлучујући по жалби јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и жалби бранилаца окривљеног АА, адвоката Милоша Мршовића и Владимира Беладе, изјављених против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.125/24 од 07.10.2024. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 ЗКП-а, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, а у присуству окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Милоша Мршовића и Владимира Беладе, донео је већином гласова, дана 13.03.2025. године

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ се као неосноване, жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и жалба бранилаца окривљеног АА, адвоката Милоша Мршовића и Владимира Беладе, а пресуда Вишег суда у Београду К.бр.125/24 од 07.10.2024. године, се **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.125/24 од 07.10.2024. године, окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 4 у вези става 2 КЗ-а у стицају са кривичним делом изазивање опште опасности из члана 278 став 1 КЗ-а, па му је првостепени суд претходно за кривично дело из члана 348 став 4 у вези става 2 КЗ-а утврдио казну затвора у трајању од 2 (две) године, док му је за кривично дело из

члана 278 став 1 КЗ-а утврдио казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци, па је окривљеног АА у смислу одредбе члана 60 КЗ-а осудио на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 3 (три) месеца, у коју казну му је у смислу одредбе члана 63 КЗ-а урачунао време проведено у притвору, по решењу судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп.бр.321/19 од 17.09.2019. године, који му се рачуна од 16.07.2019. године од 08,50 часова, када је лишен слободе до 05.04.2021. године, када му је притвор укинут. Даљом одлуком, а на основу одредби члана 264 ЗКП-а у вези члана 261 став 2 тачка 7 и 9 ЗКП-а, суд је окривљеног АА обавезао да на име паушала плати суду износ од 10.000,00 динара, као и да на име трошкова кривичног поступка плати Вишем суду у Београду износ од 71.713,04 динара, и то на име вештачења судског вештака за област медицине – анатомија, као и на име приступа судског вештака Марије Ђурић Срејић на главном претресу, те на име трошкова и Вишем јавном тужилаштву у Београду на име ДНК вештачења Биолошког факултета у Београду плати износ од 67.980,00 динара, све у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили:

-јавни тужилац ВЈТ-а у Београду, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу те побијану пресуду преиначи и окривљеног АА осуди на казну затвора у дужем временском трајању;

-браниоци окривљеног АА, адвокати Милош Мршовић и Владимир Беллада, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, и како је наведено, због повреде формалног и материјалног права, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, побијану пресуду преиначи и окривљеног АА ослободи од оптужбе, или да отвори претрес ради доношења правилне и на закону засноване одлуке. У жалби су браниоци ставили захтев да заједно са окривљеним буду обавештени о седници већа.

Одговор на жалбу јавног тужиоца ВЈТ-а у Београду суду су доставили браниоци окривљеног АА, адвокати Милош Мршовић и Владимир Беллада, са предлогом да Апелациони суд у Београду, као другостепени, у смислу одредбе члана 455 став 1 тачка 2 ЗКП-а, жалбу тужилаштва одбије као неосновану.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је писаним поднеском Ктж.бр.1305/24 од 06.12.2024. године предложио да Апелациони суд у Београду усвоји као основану жалбу јавног тужиоца ВЈТ-а у Београду, те побијану пресуду преиначи и окривљеног АА осуди на јединствену казну затвора у дужем временском трајању, а да се жалба бранилаца окривљеног АА, адвоката Милоша Мршовића и Владимира Белладе, одбије као неоснована.

Апелациони суд у Београду одржао је седницу већа дана 13.03.2025. године, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, а у присуству окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Милоша Мршовића и Владимира Белладе, те је на седници већа размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, жалбама и одговором на жалбу, имајући у виду и

предлог из поднеска јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, па је испитујући првостепену пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП-а, нашао:

-жалба јавног тужиоца ВЈТ-а у Београду и жалба бранилаца окривљеног АА, адвоката Милоша Мршовића и Владимира Беладе, су неосноване.

По оцени Апелационог суда у Београду, насупрот изнетим жалбеним наводима бранилаца окривљеног АА, првостепена пресуда је донета без битних повреда одредаба кривичног поступка, без повреде кривичног закона и на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, при чему је првостепени суд за донету одлуку у образложењу побијане пресуде дао јасне и аргументоване разлоге, које у потпуности као правилне прихвата и овај суд, као другостепени, који разлози и њихова правилност нису доведени у сумњу жалбеним наводима бранилаца.

Жалбеним наводима бранилаца се наводи да је побијана пресуда заснована на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, упркос разлозима које је Апелациони суд у Београду дао у својој одлуци Кж1 636/21 од 14.10.2021. године. У жалби бранилаца се указује, да је спроведеним ДНК вештачењем на предметима пронађеним на лицу места, пронађен мешани ДНК профил окривљеног АА и то само на хоризонталном делу кашике ручне бомбе, док његови трагови нису пронађени на вертикалном делу кашике и на осигурачу, као и свим другим изузетим траговима. Осим тога, судски вештак биолошке струке др Милица Кецкаревић се у свом налазу и мишљењу, као и на главном претресу изјашњавала на питања одбране која се тичу појма електроферограма, те је између осталог изјавила и да не може да се изјасни на који начин је ДНК материјал окривљеног доспео на одговарајући предмет – хоризонталну кашику бомбе, нити може да се изјасни о томе по ком редоследу је депонован ДНК материјал окривљеног АА и ДНК материјал осталих пет других особа који је пронађен на хоризонталној кашици бомбе, што све, по мишљењу одбране указује, да се не може поуздано утврдити да ли је окривљени АА додиривао бомбу, или се пак руковао са лицем које је бацило бомбу, као и ако је додиривао бомбу, да ли је то последњи учинио. Жалбом се истиче да у вези са изнетим, првостепени суд је супротно самом налазу и мишљењу, као и исказу поступајућег вештака, извео погрешан закључак, кршећи одредбу члана 16 ЗКП-а и начело *in dubio pro reo*. У жалби бранилаца се надаље указује, да је хипотетички немогуће задржати кашику бомбе у руци због дејства опруге у самој бомби на кашику, а да се на истој не остави биолошки траг и то на вертикалном делу кашике, (где није пронађен ДНК профил окривљеног), а посебно је немогуће из разлога што је биолошки траг пронађен на хоризонталном делу кашике. Жалбом се наводи да ове чињенице првостепени суд не доводи у везу са налазом и мишљењем судског вештака др Милице Кецкаревић, која се изјашњавала и оставила могућност да се ради о секундарном преносу биолошког материјала, као и да окривљени АА није последњи имао контакт са бомбом, што имплицира да он није носио и бацио исту, а што надаље, указује да он није извршио ниједно од два кривична дела за која је побијаном пресудом оглашен кривим, анализирајући жалбом и налаз и мишљење судског вештака антрополога Марије Ђурић Спасић која није могла несумњиво да идентификује окривљеног. Жалбом се даље истиче, да првостепени суд у конкретном случају имплицира да је наводни сукоб ББ, који је у овом поступку сведок, и ВВ, довео до тога да окривљени АА баци бомбу, али за ову тврдњу, која није наведена

у оптужници, нема било каквих доказа, нити је овај сведок изјавио да је окривљени упућивао претње његовом сину, па суд на описани начин чини вишеструке повреде закона. Даље, жалбом се наводи да у недостатку релеватних доказа, јер вештачења говоре више у прилог тези одбране да окривљени АА није извршилац кривичног дела, првостепени суд се бави логицирањем и конструисањем, те својим образложењем исказа сведока излази ван оквира оптужног акта и радњи које окривљеном нису ни стављене на терет.

Међутим, овакви жалбени наводи бранилаца су од стране Апелационог суда у Београду оцењени као неосновани, имајући у виду да је правилно првостепени суд извео доказе и правилно утврдио чињенично стање како је наведено у изреци побијане пресуде. С тим у вези, теза одбране, да је нелогично да на хоризонталном делу кашике ручне бомбе буде ДНК профил окривљеног а да га нема на вертикалном делу, не демантује утврђено чињенично стање, с обзиром да из предметног вештачења - ДНК налаза, између осталог произилази, да на вертикалном делу кашике ручне бомбе обележеног као узорак 19-369-4 "није било хуманог ДНК материјала подобног за вештачење", као и да је на осталим деловима материјала, који су достављени на вештачење пронађен "слаб, парцијалан ДНК профил неподобан за поређење", одакле јасно произилази, да на осталим деловима ручне бомбе, који су пронађени, није било довољно хуманог ДНК материјала, дакле не да нема ДНК материјала окривљеног, већ нема довољно ДНК материјала који би био подобан за вештачење, што је разумљиво, и у складу са исказом судског вештака др Милице Кецкаревић Марковић, која се на главном претресу, одговарајући на питање браниоца, изјашњавала, да у условима кључања долази до хидролизе и фрагментације ДНК материјала, одакле су жалбени наводи браниоца оцењени као неосновани, обзиром да се у конкретном случају ради о експлозивној направи која генерише и ослобађа своју енергију, дејством ударног таласа и убојним дејством челичних куглица, обзиром да се ради о распрскавајућој ручној бомби, где је упаљач бомбе ударни и изазива експлозију, одакле се оваквим жалбеним наводима браниоца не демантује утврђено чињенично стање како је наведено у изреци побијане пресуде. С тим у вези, правилно је првостепени суд ценио одбрану окривљеног, посебно код чињенице да окривљени ни једног момента у својој одбрани није дао јасно и рационално објашњење како је његов ДНК доспео на предметну бомбу, осим што се позивао на НН лице, чији идентитет није желео да открије, како је навео због страха, не описујући ни приближно свој однос са тим лицем, нити износећи детаље о врсти контакта са истим, остајући само при тврдњи да никада предметну бомбу није видео, додиривао, нити био са истом у контакту, а које наводе правилно првостепени суд није прихватио. С тим у вези, правилно је првостепени суд ценио одбрану окривљеног, који се у том делу различито изјашњавао, и то тек након што је на делу бомбе пронађен његов ДНК, од тога да се бранио ћутањем, што је његово законско право, па до изјаве да је "начуо" ко је кривично дело извршио, да би у поновљеном поступку у својој одбрани навео да "зна" ко је бацио исту, и да се са том особом виђао, али не и предметног дана. У склопу оцене овакве одбране окривљеног, правилно је првостепени суд ценио и исказ сведока оштећеног ГГ, датог на записнику у тужилаштву, који је прихватио, посебно када се има у виду да је исти изјавио, да још пре него је окривљени био ухапшен, сви по ... су причали да је бомбу бацио окривљени АА, те да је сведок оштећени мисли да је то урадио окривљени, јер је његовом сину прећено да ће му бити крвав март, те да је његовом сину ВВ добро познат окривљени,

те да је чуо у кладионици да његовом сину прете. Надаље, код чињенице да је окривљени изјавио да никада са предметном бомбом није био у контакту, а да своје виђање са наводним извршиоцем није конкретизовао, везано за начин и врсту контакта, а посебно, када се има у виду да је окривљени изјавио да се није видео предметног дана са НН особом, правилно првостепени суд не прихвата наводе одбране окривљеног о секундарном преносу биолошког материјала, јер иста чињеница ничим није доказана, одакле конструкција браниоца у жалби да се ради о секундарном преносу биолошког материјала насталог руковањем са наводним НН извршиоцем кривичних дела, ношењем наводне гардеробе окривљеног од стране НН лица и слично, није ничим утемељена и представља уопштenu хипотезу браниоца, која нема упориште у одбрани окривљеног, јер те чињенице окривљени није наводио, нити има упориште у било ком другом доказу које одбрана није ни истицала. Надаље, чињеница на коју се бранилац жалбом позива, да се наведени судски вештак на питање браниоца, на главном претресу од 30.09.2020.године, није могла изјаснити о начину и редоследу нахођења ДНК материјала, директно или посредно-индиректним путем, не демантује утврђено чињенично стање, посебно када се има у виду да је судски вештак изјавила да би могла да одговори на то питање само ако би јој се предочила конкретна ситуација, а што одбрана ни једног момента судском вештаку није предочила, како произилази из записника, што је било логично и животна да учини, уколико се одбрана позива на секундарни пренос биолошког материјала, а које наводе тезе одбране правилно првостепени суд није прихватио, јер иста није поткрепљена ни једним доказом. Код оваквог стања ствари и при чињеници да се антрополошким вештачењем не искључује да је окривљени лице са предметног снимка, односно, да не постоје карактеристике на основу којих би се окривљени могао искључити, без обзира што се ради о мезоморфном типу, не демантује правилно утврђено чињенично стање, с обзиром да је на предметној бомби пронађен ДНК окривљеног, одакле код оваквог стања ствари, обзиром да се напред наведени докази не искључују, већ напротив, међусобно допуњују, и скупно чине једну логичну и правну целину, правилно је првостепени суд утврдио чињенично стање како је наведено у изреци побијане пресуде, а које као правилне прихвата и другостепени суд, одакле су жалбени наводи браниоца од стране другостепеног суда оцењени као неосновани. Надаље, другостепени суд је имао у виду да се жалбеним наводима браниоца истиче да је судски вештак др Милица Кецаковић утврдила да је пет лица имало контакт са "вертикалним" делом кашике ручне бомбе и да се не зна ко је последњи имао контакт, те да су шансе да је окривљени последњи додиривао бомбу 1/5, односно 20 посто, не стоје, обзиром да је судски вештак одговарајући на питање браниоца на главном претресу изјавила да у ДНК профилу узорка 5 постоји материјал других особа различитих од окривљеног, дакле, иста се није изјаснила да су 5 лица оставило исти, како бранилац погрешно интерпретира, обзиром да је узорак обележен бројем 19-369-5, те да је судски вештак навела и да се вредности величине добијених пикова поклапају са вредностима одговарајућих пикова, те да је у електроферограму узорка 19-369-5, а то је траг 5, приказан биолошки материјал који се налазио у одговарајућем трагу поређењем са ДНК профилем окривљеног и биостатистичком анализом, закључујући да се ДНК материјал окривљеног АА налази у ДНК материјалу који се налази у предметном узорку.

Сходно свему напред изнетом, првостепени суд правилно није прихватио тезу одбране окривљеног, те завршне речи његових бранилаца – да не постоје поуздани

докази да је окривљени извршио кривична дела која му се стављају на терет, правилно налазећи да су исти неосновани, имајући у виду да је ДНК вештачењем на предметој ручној бомби, која је пронађена на лицу места, пронађен мешани биолошки траг окривљеног АА и то на хоризонталном делу кашике ручне бомбе, те да из налаза и мишљења судског вештака Марије Ђурић Срејић произилази да према свеукупној телесној конституцији, мезоморфној грађи и приближним пропорцијама тела, не постоје елементи који би искључили могућност да су окривљени и лице на снимку камера са продавнице исте особе, те да би окривљени могао одговорати лицу на снимку, додатно имајући у виду и посредна сазнања сведока оштећеног ГГ о идентитету извршиоца предметних кривичних дела, како се изјашњавао на записнику у тужилаштву, правилно је првостепени суд утврдио чињенично стање како је наведено у изреци побијане пресуде. С тим у вези, чињенице које се односе на то да је окривљени АА извршио наведена кривична дела произилазе из писаних доказа које је правилно првостепени суд извео током поступка и ценио, те исказа сведока оштећених, а који докази се међусобно допуњују и у међусобној повезаности чине јасну и логичну целину, и којим доказима је правилно првостепени суд поклатио веру и то пре свега налазу и мишљењу комисије судских вештака Биолошког факултета, односно, вештачењу биолошких трагова на достављеним предметима, где су вештаци потврдили да се на кашици ручне бомбе несумњиво налази ДНК профил окривљеног АА, те када се има у виду и антрополошко вештачење, правилно је првостепени суд утврдио да је окривљени АА предметну бомбу донео и бацио у двориште породичне куће ГГ, стога је првостепени суд правилно квалификујући утврђено чињенично стање нашао да су се у радњама окривљеног АА стекла сва законска како објективна, тако и субјективна обележја кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 4 у вези става 2 КЗ-а и кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278 став 1 КЗ-а, јер је у време, на месту и на начин ближе описан у изреци побијане пресуде неовлашћено носио ручну бомбу, те исту бацио у двориште у правцу породичне куће породице ..., чиме је изазвао опасност за живот и тело људи, а све како је наведено у изреци побијане пресуде, па га је првостепени суд правилном применом одредбе члана 22 КЗ-а за наведена кривична дела огласио кривим те за утврђено чињенично стање у образложењу побијане пресуде дао у битном довољно јасне и аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду, као другостепени.

По оцени Апелационог суда у Београду, првостепени суд је приликом одлучивања о избору врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном АА ценио све околности из члана 54 КЗ-а, које су од утицаја на одмеравање врсте и висине кривичне санкције, па је тако од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио чињеницу да живи у ванбрачној заједници, док је од отежавајућих околности ценио да је раније осуђиван због неистоврсног кривичног дела, па је, ценећи како олакшавајуће, тако и отежавајуће околности, претходно окривљеном за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 4 у вези става 2 КЗ-а утврдио казну затвора у трајању од 2 године, док му је за кривично дело изазивање опште опасности из члана 278 став 1 КЗ-а утврдио казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, а потом га осудио на јединствену казну затвора у трајању од 3 године и 3 месеца, у коју казну му је у смислу одредбе члана 63 КЗ урачунао време проведено у притвору, с тим, што је другостепени суд, и ако то није

био навод жалби, имао у виду да је у изреци побијане пресуде погрешно наведен месец доношења решења којим је окривљеном одређен притвор, и то уместо КПП 321/19 од 17.09.2019.године треба да стоји 17.07.2019.године, одакле произилази да се ради о очигледној техничкој грешци која не утиче на законитост одлуке, обзиром да је правилно првостепени суд надаље окривљеном урачунао време које је провео у притвору, почев од 16.07.2019.године од 08,50 часова када је лишен слободе до 05.04.2021.године када му је притвор укинут, правилно налазећи да ће се одмереном казном затвора у наведеном трајању довољно утицати на окривљеног да убудуће не врши оваква или слична кривична дела, чиме ће се постићи како општа сврха изрицања кривичних санкција, тако и сврха кажњавања, то су супротни жалбени наводи јавног тужиоца којима се предлаже изрицање казне затвора у дужем временском трајању оцењени као неосновани.

Осим наведеног за кривично дело изазивање опште опасности из члана 278 став 1 КЗ-а поред казне затвора од шест месеци до пет година, прописана је и новчана казна, као споредна казна, коју је првостепени суд у конкретном случају пропустио да изрекне окривљеном, чиме је учинио повреду закона у корист окривљеног, коју овај суд само констатује, будући да се жалбом јавног тужиоца првостепена пресуда побија само због одлуке о кривичној санкцији, а фактички се жалбом оспорава само висина изречене казне и предлаже осуда на казну затвора у дужем временском трајању, не указујући притом у жалби да је првостепени суд пропустио да окривљеног поред казне затвора осуди и новчану казну, као споредну казну, то је овај суд, као другостепени, крећући се у оквиру основа, дела и правца побијања жалбом првостепену пресуду испитао само у погледу висине изречене казне затвора, о чему је претходно дао разлоге.

Приликом доношења одлуке, Апелациони суд у Београду је имао у виду и остале жалбене наводе бранилаца окривљеног и тужилаштва, али је нашао да исти нису од утицаја на доношење другачију одлуку суда у овој кривичноправној ствари, с обзиром да је првостепени суд за своју одлуку дао јасне, аргументоване и непротивречне разлоге, чија законитост и правилност није доведена у сумњу жалбеним наводима бранилаца окривљеног и жалбе тужилаштва.

Са свега напред изложеног, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде, на основу одредбе члана 457 ЗКП-а.

Виши саветник-записничар
Тања Славковић,с.р.

Председник већа-судија
Марко Јоцић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић